

Popularne – zwłaszcza wśród wykładowców – stało się stosowanie ramek oraz tła rastrowego (tinta) lub kolorowego (apla). Pomijamy tu kwestię, czy istotnie przyciągają one uwagę i poprawiają czytelność tekstów. W każdym razie krój musi być dostatecznie silny, aby poradzić sobie z rastrem, ton rastra zaś – na tyle jasny, by nie tłumił pisma. Pismo podlega zatem ograniczeniom.

Jeśli tekst służy tylko do czytania, nie musi zaś szczególnie oddziaływać swoją formą, powierzchnie tekstu i rastra nie powinny być tej samej wielkości; widać to na górnym przykładzie. Z kolei użycie ramki wymaga wprowadzenia wokół tekstu białego marginesu.

Powierzchnię rastrową należy zaprojektować w taki sposób, jak gdyby otaczała ją ramka.

Przykład tinty ograniczonej ramką.

To jest tekst przykładowy. Można się z niego wiele dowiedzieć na temat kroju pisma, którym został złożony. Na pierwszy rzut oka widoczny jest poziom szarości płaszczyzny kolumny. Ponadto stwierdzić można, jak czytelny jest dany krój i jak oddziałuje na czytelnika. Można też zmierzyć, czy został złożony szeroko, czy wąsko. Gdy przyjrzymy się dokładniej, dostrzeżemy cechy charakterystyczne poszczególnych liter. Porównując wiele krojów pisma, uczymy się je rozpoznawać, a nawet nazywać.

To jest tekst przykładowy. Można się z niego wiele dowiedzieć na temat kroju pisma, którym został złożony. Na pierwszy rzut oka widoczny jest poziom szarości płaszczyzny kolumny. Ponadto stwierdzić można, jak czytelny jest dany krój i jak oddziałuje na czytelnika. Można także zmierzyć, czy został złożony szeroko, czy też wąsko.

To jest tekst przykładowy. Można się z niego wiele dowiedzieć na temat kroju pisma, którym został złożony. Na pierwszy rzut oka widoczny jest poziom szarości płaszczyzny kolumny. Ponadto stwierdzić można, jak czytelny jest dany krój i jak oddziałuje na czytelnika. Można także zmierzyć, czy został złożony szeroko, czy też wąsko.

To jest tekst przykładowy. Można się z niego wiele dowiedzieć na temat kroju pisma, którym został złożony. Na pierwszy rzut oka widoczny jest poziom szarości płaszczyzny kolumny. Ponadto stwierdzić można, jak czytelny jest dany krój i jak oddziałuje na czytelnika. Można także zmierzyć, czy został złożony szeroko, czy też wąsko.

Na sąsiedniej stronie:

Ponieważ zwarta kolumna tekstu działa odpychająco, czasopisma, gazety itp. urozmaicają ją często sugestywnymi wyimkami. Ich układ typograficzny może oczywiście znacząco wpłynąć na oddziaływanie strony.

Programy komputerowe oferują tu wiele magicznych sztuczek: przejścia tonalne, raster i rozmaite kształty, „trójwymiarowe” ramki itp. Sięgać po nie powinni jednak tylko mistrzowie typografii. Przykłady pokazują, że również prostymi środkami można osiągnąć atrakcyjne efekty.

Oko decyduje

Tekst w ramce prawie zawsze umieszczany jest zbyt nisko, wygląda, jakby się ześlizgiwał. Powierzchnia nad tekstem powinna być optycznie nieco mniejsza niż pod nim. To samo dotyczy tekstów na powierzchniach kolorowych lub rastrowych.

Oko decyduje